

Γέροντας Εφραίμ Αριζόνας - Φιλοθεϊτης: Οι πειρασμοί πάντα είναι οι ίδιοι, διότι τα δαιμόνια παραμένουν τα ίδια.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Γέροντας Εφραίμ Αριζόνας - Φιλοθεϊτης (έργο του Antonio Bylykbashi)

Κάθε άνθρωπος, κάθε χριστιανός ορθόδοξος, προσέρχεται στον Θεό και Τον πλησιάζει, αφού πρώτα δοκιμασθεί δια «πυρός και ύδατος». Εάν δεν περάση ο χριστιανός από καμίνι, στην αναψυχή δεν έρχεται. Γι' αυτό και ο καλός Θεός, ο οποίος «ετάζει καρδιάς και νεφρούς» γνωρίζει πολύ καλά τι κρύβει ο καθένας μας

μέσα στο βάθος της καρδιάς του από πλευράς εμπαιθείας, από πλευράς χαρισμάτων και προθέσεων και ανάλογα επεμβαίνει, συνήθως με πικρά φάρμακα. Πολλές φορές και με σταύρωση πραγματική, προκειμένου να μας ανορθώσει ψυχικά, να μας κάνει ψυχικά υγιείς...

Ξεσηκώνει ο Θεός έναν πόλεμο και δη σε μας τους μοναχούς. Επιτρέπει στον δαίμονα και μας βάζει σε μάχη, αλλά δεν μας αφήνει χωρίς Χάρη. Συγχρόνως έρχεται και συμπαραστέκεται αοράτως και δυναμώνει την ψυχή, φωτίζει τον άνθρωπο, του διδάσκει τον πόλεμο κι έτσι δίνει τη μάχη. Εκεί ή θα στεφανωθεί ή θα ηττηθεί...

Ο υπ' αριθμόν «ένα» πόλεμος είναι ο σαρκικός. Αρχίζει από την νεότητα. Επιτρέπει στον δαίμονα της πορνείας, να πολεμήσει τον άνθρωπο με πόλεμο, που ενδεχομένως έξω στον κόσμο του ήταν άγνωστος, δηλαδή μπορεί έξω να ήταν ή ζωή του καθαρή, να μην έμπλεξε με την αμαρτία και να ήταν σε ομαλή κατάσταση. Ήξερε ο Θεός ότι έξω στον κόσμο, εάν επέτρεπε στον δαίμονα αυτόν να τον πειράξει, δεν επρόκειτο να τα βγάλει πέρα ο άνθρωπος. Τον φωτίζει, του δίνει την προκαταρκτική χάρη, του δίνει τον ενθουσιασμό, του δίνει την θέληση, την δύναμη, αποτάσσεται τον κόσμο και έρχεται εδώ. Μπαίνει στο πεδίο της μάχης και κατόπιν εξαπολύει τον δαίμονα της πορνείας. Του λέει: «Πολέμησε τώρα». Και έρχεται ο μοναχός και λέει: «Πώς εγώ δεν είχα αυτόν τον πόλεμο; Πώς θα απαλλαγώ τώρα;». Ή του δίνει άλλου είδους πόλεμο και νοιώθει ότι έγινε χειρότερος εδώ, που είναι στο Μοναστήρι, ενώ στον κόσμο δεν είχε πόλεμο, δεν είχε τόσους πειρασμούς. Του λέει ο λογισμός ότι ήταν καλύτερα εκεί παρά εδώ. Κι όμως δεν είναι έτσι. Εδώ εξαπέλυσε τον δαίμονα, εδώ τον άφησε ελεύθερο να σε πολεμήσει. Γιατί; Για να ανάδειξη μάρτυρα, αγωνιστή και δικαιοματικά να πάρεις το στεφάνι.

Γι' αυτό λέγεται ότι, αν ήξεραν οί άνθρωποι ότι ο μοναχός έχει πολλούς πειρασμούς, δεν θα γινόντουσαν μοναχοί. Άλλα και τανάπαλιν, εάν ήξεραν την δόξα των μοναχών στον άλλο κόσμο, όλοι τους θα γινόντουσαν μοναχοί.

Κατά τον Άγιο Ισαάκ τον Σύρο ο Θεός δεν θέλει για την άλλη ζωή «βόδια», άμυαλους, απείραχτους, άσοφους, αλλά σοφούς όχι σοφούς κατά την κοσμική έννοια, αλλά σοφούς στον πόλεμο κατά του δαίμονος, κατά του κόσμου και κατά του εαυτού τους. Ο άνθρωπος πρέπει να γίνει αγωνιστής και πάνω σ' αυτόν τον πόλεμο τον περίπλοκο γίνεται σοφός και πτυχιούχος πλέον της κατά Θεόν σοφίας, διότι μαθαίνει την τέχνη των τεχνών και την επιστήμη των επιστημών. Έτσι ανεβαίνει και γίνεται κληρονόμος. Ποίας βασιλείας; Όχι επιγείου, όχι φθειρόμενης αλλά της αιωνίου άφθαρτου Βασιλείας.

Εμείς οί σημερινοί άνθρωποι έχουμε τους ίδιους πολέμους, γιατί είναι ίδια τα δαιμόνια, δεν έχουν αλλάξει. Έρχονται, λοιπόν, και μας πολεμούν, όπως τους πατέρες τους παλαιούς. Μα εκείνοι ήταν λεβέντες, γιατί νικούσαν και γινόντουσαν μεγάλοι. Εμείς την πατάμε. Μας φέρνουν λογισμούς π.χ. εναντίον του αδελφού μας και δεν τους πολεμούμε καθόμαστε και τους δεχόμαστε. Γιατί μου είπε ένα λόγο, γιατί με στραβοκοίταξε, γιατί δεν με εξυπηρέτησε πλέκουμε και πλέκουμε λογισμούς και λογισμούς. Και μετά τι γίνεται; Πάμε από το κακό στο χειρότερο. Χάνουμε και τον καιρό μας κι ό διάβολος που είναι πάρα πολύ τεχνίτης, χαίρεται. «Ας τον, λέει, τον χαζεύω τώρα». Ό χρόνος περνάει και το κάθε τι άσχημο στεριώνει μέσα μας. Θα μεγαλώσει, θα μεγαλώσει και από μυρμηγκάκι θα γίνει λιονταράκι! Μετά θα γίνει λέοντας μεγάλος και όταν αντιληφθούμε, ότι πια μας έφερε βόλτα και μας έχει τυλίξει για τα καλά, θα σηκώσουμε το ανάστημα, δήθεν για να αντικρούσουμε, αλλά θα συναντήσουμε ισχύ λέοντος.

Και λέγει ό Όσιος Έφραίμ: «Με λέοντα καταπιάστηκες να πολεμήσεις; Πρόσεξε να μη σου σύντριψη τα κόκαλα!».

Λέγει ό Αββάς Δωρόθεος: «Και τι είναι ένας λόγος, που θα πω ή μία σκέψη να την σκεφθώ; Ναι, αλλά ή μία σκέψης θα φέρει την άλλη και ό ένας λογισμός τον άλλο ή μία υποχώρησης την άλλη κι έτσι ,σιγά σιγά γίνεται ό άνθρωπος εμπαθής».

από το βιβλίο: Η τέχνη της Σωτηρίας εκδ. Ιεράς Μονής Φιλοθέου

Πηγή: imverias.blogspot.gr